

လူငယ်နတ်

||ပုဂံကုန်း||

အချစ်တောအုပ်
အလွမ်းသမုဒ္ဒရာ

[illegible]

အပိုင်း (၁)

(၁)

ပတ်စ်ပို့ထုတ် လာပြီဟု မေမေကပြတော့ မေမေမျက်နှာကို အံ့သြ
ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း အလိုလိုဝမ်းနည်းလာသည်။ ကျွန်မအတွက် နိုင်
ငံခြားခရီးစဉ်ဆိုသည် မှာ ဘာမှ ခက်ခဲသည့်အရာ မဟုတ်ပါလားဟု သိ
လျက် သည် မျှတော့ မြန်လိမ့်မည်ဟု တွေးမထားမိခဲ့ပါ။ ခရီးစဉ်အတွ
က် မေမေက နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောနေသော်ငြား မေမေစကားတို့
ကို နား၌ မကြား။ မောင့်မျက်နှာကိုသာ အမြင်အာရုံ ထင်ရင်း အတွေး
က မောင့်ဆီသို့ရောက်သည်။ သည် ခရီးသည် ကျွန်မနှင့် မောင်တို့ ၏
ဘဝကို ခြားစေမည့် ခရီးဟု ကျွန်မသိနေနှင့်ပြီပဲ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တမြ
ည့်မြည့်နှင့် ပူလောင်နေပြီ။ မျက်နှာကို မပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ရင်း
မေမေမျက်နှာမှ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်၏။

“သမီး ပြင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ထားတော့ပေါ့”ဟု ပြောကာ ပတ်စ်ပို့
စာအုပ်ကလေးကို ယူရင်း မေမေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ
ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ စီးလိမ့်သွယ်ကျလာပါ တော့သ
ည်။ ။

ကျွန်မသည် ခရီးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သွားလို့ မဖြစ်ဟု လည်း ဘာ
သာဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ မောင်နှင့်ဘဝခြားအောင် ဝေးမည့် အ
ဝေးဆုံးအရပ်မှန်း သိပါလျက် ကျွန်မသည် ခရီးကို ဘာကြောင့်သွားရမ

ည်နည်း။ မောင်နှင့်ဝေးရာအရပ်သည် ကျွန်မအတွက် အသက်ရှူရင်း
သေဆုံးနေရမည့်အရပ်ပင်။ ပျော်ရွှင်မှု၊ မျှော်လင့်မှု၊ ကြည်နူးမှုတို့ ၏ ဆီ
ပ်သုဉ်းရာအရပ်သည် မောင်မရှိသည့်အရပ်ဟု ကျွန်မနားလည်ထားပါ
သည် ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည် ကိုလည်း ပြတ်ပြတ်
သားသား ကျွန်မသိလာပါတော့သည် ။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်
ချလိုက်မိပြန်၏။

*

(၂)

ကျွန်တော့်အဆောင်ကို မင်းဟန်ရောက်လာချိန်၌ အပြင်ထွက်ဖို့ ကျွန်
တော် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ စောစောလေးကပင် အဆောင်ပိုင်ရှင်နေ
သည့် အပေါ်ထပ်ကိုတက်၍ ကျွန်တော်အဆောင်လခပေးသည် ။ အော
က်ထပ်ပြန်ဆင်းပြီး အခန်းထဲ ရောက်ရုံရှိသေး အခန်းဝမှာ မင်းဟန်
လာရပ်တာတွေ့၏။

“မင်းဟန် အလုပ် မသွားဘူးလား”

ကျွန်တော် လှမ်းမေးစဉ် မင်းဟန် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ နှစ်ဆ
ယ့်ငါးဝပ်သာရှိသော မီးလုံးလေးကို မနက်နွေလယ်များမှာ မသုံးပါနှင့်
ဟု အဆောင် ပိုင်ရှင်က တားမြစ်ထားသဖြင့် အခန်းကျဉ်းကလေးမှာ
မှောင်နေသည် ။ အဝင်တံခါးကိုဖွင့်ထားသဖြင့်သာ အလင်းရောင်အန
ည်းငယ် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်နေတတ်၏။

“မင်းဆီ တမင်လာတာ၊ မင်း အ လုပ်သွားတော့မလို့ လား”

အခန်းထောင့်မှာ ရှိသော ခုံတစ်လုံးပေါ်မှ ဆေးလိပ်ခွက်ဆီ လက်

ရောက်၏။ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။

“သွားတော့ သွားမယ် စောပါသေးတယ်”

“ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင် ကျော်ခေါင်”

“သွားလေ.....”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်တင်ထားလိုက်သော ဂက်စ်မီးခြစ်ကို ရှာရင်း ပြောလိုက်သည် ။ မင်းဟန် အခန်းပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားပြီ။ မီးခြစ်ကိုယူပြီး ဆေးလိပ် မီးညှိကာ ဖွာလိုက်၏။ အခန်းသော့ကို ယူရင်း အခန်းပြင်ထွက်သည် ။

“မင်းကို တွေ့မှ တွေ့ပါ့မလားလို့ ၊ မတွေ့ရင်တော့ မင်းတို့ ကုမ္ပဏီ အထိ လိုက်လာရမှာ ”

ကျွန်တော် အခန်းတံခါး သော့ခတ်နေစဉ်မှာ မင်းဟန်က ပြောသည် ။

“နေပါဦး အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ လား”

တံခါးသော့ခတ် အပြီး မင်းဟန်ဘက်ကို လှည့်ရင်း မေးလိုက်သည် ။ မင်းဟန်မျက်နှာကို ကြည့်ရသည် မှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိနေသလို ပင်။

“ငါ့ကို စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ ”

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက စာအိတ်ကလေးကို ထုတ်ယူရင်း မင်းဟန်ပြောသည် ။ လှမ်းပေးသည့် စာအိတ်ကို ကျွန်တော် ယူလိုက်သည် ။ ညှိလေး ဆီကစာဟု မင်းဟန် မပြောဘဲ ကျွန်တော်သိနေသည် ။

“ဘာအရေးကြီးပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

စာအိတ်ကို မဖောက်သေးဘဲကိုင်ရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်

။

“မနေ့ညက ငါ့ဆီ မွန်မွန်ရောက် လာပြီးပေးတာ၊ အရေးကြီးတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ရောက် အောင် ပို့ပေးလို့ ခင်သက်ညိုက ပြောတယ်တဲ့ ”

အဆောင်ဝန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ အဆောင်ရှေ့ရေတိုင်မှာ ရေချိုးနေသောသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ကိုမင်းဟန် မွန်မွန်နဲ့ လက်မထပ်သေးဘူးလားဗျဟု လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်သည် ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟု မင်းဟန်က ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် စောစောကစကား ပြတ်သွားသည် ။

“ခင်အေးမွန် မင်းဆီလာတော့ ညှိလေး ပါလာလား”

လမ်းမကြီးဆီကို ဦးတည်နေသော လမ်းသွယ်မှာ လျှောက်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်သည် ။ မင်းဟန်က သူ့ကိုငဲ့ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း.....

“ မပါဘူး၊ မွန်မွန်တစ်ယောက်တည်း၊ ကားနဲ့ လာပေးသွားတာ၊ ခင်သက်ညိုနဲ့ သူ့အမေ မွန်မွန်ဆီရောက်လာရင်း သူ့အမေမသိအောင် ခင်သက်ညိုက စာပေးခဲ့တာတဲ့ ၊ အရေးကြီးတယ်၊ မနက်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါလို့ လဲ မှာ သွားတယ်တဲ့ ”

“သူ့အမေပါ ပါတယ်၊ ဟုတ်လား”

ကားအသွားအလာ ရှုပ်ထွေးလွန်းသည့် လမ်းမကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်မေးလိုက်သည် ။

“သူ့အမေနဲ့ သူ တစ်နေရာ သွားစရာရှိလို့ သွားတာနေမှာ ပေါ့၊ ခင်သ

က်ညိုက မွန်မွန်ဆီ ခဏဝင်စရာရှိတယ်ပြောပြီး ဝင်တာဖြစ်မယ်၊ သူ့အမေကတောင် မွန်မွန်ကို ပြောသွားသေးတယ်တဲ့ ၊ သမီးကတော့ ထွက်တော့မှာ ၊ ဟိုမှာ မောင်မိုးလည်း ရှိနေတော့ အဆင်ပြေတယ်၊ မွန်မွန်ရောမထွက် သေးဘူးလားလို့ မေးတယ်တဲ့ ၊ မွန်မွန် ငါ့ကို ပြန်ပြောတာ”

ကားလမ်းမကြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်လာသည် ။ ဟွန်းတီးသံများ ၊ ကားစက်သံများ ဆူညံစွာ နားထဲမှာ ဝင်လာ၏။

“ညိုလေးကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ စီစဉ်နေတာကြာပြီ ဟိုမှာ သူ့အဒေါ်အရင်းလည်း ရှိတယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးမဲ့ ဒေါက်တာမိုးမြင့်အောင် ဆိုတာလည်း ရှိတယ်လေ . . .”

မင်းဟန်ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ထွက်သွားသည် ။ စာထဲမှာ ဘာတွေပါတော့မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်သိနေသလိုပင်။ နိုင်ငံခြားသွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှုတ်ဆက်စာကို ညိုလေး ရေးလိုက်ပြီဟု ကျွန်တော်တွေးရင်း ညိုလေးနှင့်ခွဲရမှာ ကြေကွဲနေမိပြန်သည် ။ ခဏလောက် လျှောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်သည် ။ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရင်း လွတ်နေသော ထောင့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်၏။ မင်းဟန်နှင့် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ချိုပေါ့ကျ နှစ်ခွက်ဟု လှမ်းမှာ လိုက်သော စားပွဲထိုးလေး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ဘဝဟာ ဒီလိုပဲ အချို့ပေါ့ရင်း နိမ့်ကျရင်း ချို့ပေါ့ကျ ဖြစ်နေတော့မှာ လားဟု မဆီမဆိုင် တွေးဖြစ်လိုက်သေးသည် ။

မင်းဟန်က အကြမ်းပန်းကန်ထဲကို ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့ထည့်နေစဉ်မှာ ကျွန်တော်က စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။

“မောင် . . .

ညိုလေးကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ။

ညိုလေး . . . မောင်နဲ့ မခွဲချင်ဘူး။

ညိုလေး မောင့်နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်ညနေ လေးနာရီလောက် အဝေးပြေး ဂိတ်ရောက်အောင် ညိုလေး ထွက်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီမှာ မောင် စောင့်နေပါ။ တွေ့မှ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောတော့မယ်”

ညိုလေး

စာတိုတိုလေးကို ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ထပ်ဖတ်နေမိပြန်သည် ။ ညိုလေးသည် ကျွန်တော့်ကို မခွဲနိုင်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်ပြီပဲဟု တွေးမိပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် ညိုလေးကို ချစ်မိပြီဆိုကတည်းက တစ်နေ့ခွဲရမည်ဟု အားငယ်တွေးဝင်ခဲ့သူပင်။ ညိုလေးကတော့ သည် နှယ် မဟုတ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို သူမခွဲဟု ပြောတတ်သည် ။ ညိုလေး မိဘတွေက နိုင်ငံခြား လွှတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီဆိုတော့လည်း ညိုလေးနှင့်ကျွန်တော် ဝေးရတော့မည်ဟု ကျွန်တော်က တထစ်ချ တွက်ထားခဲ့သည် ။ အခုတော့ ညိုလေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်သားနေပြီ။

“ဘာတဲ့ လဲ”

လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့သို့တိုးပေးရင်း မင်းဟန်က လှမ်းမေးသည် ။ ကျွန်တော် မင်းဟန်ကို စာရွက်လှမ်းပေးလိုက်၏။ မင်းဟန်က စာရွက်ကိုယူရင်း ဖတ်ကြည့်သည် ။

“မင်းကို ခိုးခိုင်းတာပဲ”

စာရွက်ကို ခေါက်၍ ပြန်ပေးရင်း မင်းဟန်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

စာရွက်ခေါက်ကိုယူကာ အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူပြောတဲ့ အတိုင်း သွားစောင့်ရမှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး လေ . . . ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ မေးတာ”

“အေးကွာ . . . ညှိလေး ငါ့ဘဝထဲ ဝင်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိရလို့ အရမ်း ပျော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိတော့ စိတ်မကောင်းပြန်ဘူး”

“မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

မင်းဟန်မျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုယမ်းခါပြသည်။

“ငါ့မှာ ရှိသလောက်ယူသွား၊ ငါ အိမ်ပြန်ယူပေးလိုက်မယ်၊ ခင်သက် ညှိမှာ ပါတော့ပါမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ပါဖို့ လည်း လိုတာပေါ့”

မင်းဟန်၏ စေတနာစကားကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။ ကျောင်းမှာ လေးနှစ်လုံးလုံး အတူ တွဲလာခဲ့သည့် မင်းဟန်သည် ကျွန်တော့်ဘဝကို နားအလည်ဆုံး သူငယ်ချင်းဟု လည်း ထင်သည်။

“မင်း အလုပ်ပြောင်းဖို့ ဆိုတာရော နီးစပ်ပြီလား”

ကတ္တရာလမ်းမဆီကို ငေးနေသည့်အကြည့်ကို မင်းဟန်မျက်နှာဆီပို့သည်။

“စုံတော့ စုံစမ်းနေတာပဲ”

ဟု လေသံနှင့် ကျွန်တော်ပြောလိုက်ကာ ချထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“မင်း အခုအလုပ်ကတော့ ရှေ့တက်လမ်း ဘာမှ မရှိဘူး ကျော်ခေါင်၊

ဘာပညာမှ လည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ငါလည်း ရရာကို မှေးလုပ်နေတဲ့ သဘောပါ”

သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ဝင်လုပ်တော့မည်ဆိုကတည်းက မင်းဟန်က သဘောမတူချင်။ ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်နှင့် သစ်စက်များကြားမှာ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်လုပ်ဆောင်ပေးရသည် ။

နယ်မှ သစ်ကားများ အဝင်အထွက်၊ ပစ္စည်း အဝင်အထွက်များကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူရသည် ။ မင်း . . . ရထားတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ အလုပ်က တခြားစီပဲလို့ မင်းဟန်ပြောစဉ်က သစ်စက်ထဲမှာ ပစ္စည်း သယ်ပိုးစက် မောင်း အထွေထွေလုပ်နေရသော ဘွဲ့ရလူငယ်တွေတောင် ရှိသေးတယ် ဟု ကျွန်တော် ပြောပြတော့ မင်းဟန် အံ့ဩသွားသည် ။

“အခုမနက် ခွင့်တစ်ပတ်လောက်တင်ရမယ်”

ဆေးပေါ့လိပ်ကိုမီးညှိရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည် ။

“ခွင့်ယူဖို့ ရော လွယ်ပါ့မလား”

“လွယ်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ကွာ၊ ပြောကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ မရတဲ့ အဆုံးမှာ လစာမဲ့နဲ့ ပေးပါ ဆိုရင်တော့ ရနိုင်မှာ ပါ”

ဖွာရှိုက်လိုက်သော မီးခိုးကို သက်ပြင်းနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပြန်သည် ။

“မိန်းမယူပြီးရင်တော့ ဒီထက် တက်လမ်းရှိမဲ့အလုပ် ပြောင်းကွာ၊ ငါလည်း ကူရှာပေးမယ်”

သောက်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း မင်းဟန်ပြောသည် ။

မိန်းမရတော့မှာ ပါလားဟု ကျွန်တော် အသိဝင်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်

မျိုးခံစားလိုက်ရပြန်၏။ ညိုလေးမိဘများက ကျွန်တော်နှင့် ညိုလေးကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်မည်မဟုတ်ဟု လည်း အတပ်သိနေသည် ။ ညိုလေးသည် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝထဲသို့ စွန့်စွန့်စားစား ဝင် လာရမည့်သူပင်။

“ဒါဆို မင်းအ လုပ်သွား၊ ငါ အိမ်ပြန်မယ်၊ ညနေ သုံးနာရီလောက် ငါ မင်းအဆောင်အရောက် ပြန်လာခဲ့မယ် ကျော်ခေါင်၊ ကားဂိတ်တော့ ငါမ လိုက်တော့ပါဘူး၊ ငါ့တွေ့ရင် ခင်သက်ညို ရှက်နေဦးမယ်၊ နေဦး . . . မင်း ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

ဆေးလိပ်ပြာကို ခြွေရင်း . . .

“ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ”

“အရေးကြီးတာက မနက်ဖြန်မနက်မှာ မင်းတို့ လက်မှတ်ထိုးနိုင်ဖို့ ပဲ ၊ သိပ်ဝေးဝေးကြီး မသွားပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီကြားထဲမှာ လင်မယားနေလို့ ရတဲ့ အဆောင် ငါရှာထားပေးမယ်”

မင်းဟန်ပြောမှ နေရေးထိုင်ရေးကိုတွေး၍ စိတ်ပူလာပြန်တော့သည် ။

“ငါတို့ အဆောင်က အဘိုးကြီးရဲ့ ညီမအိမ်မှာ အဲဒီလိုလင်မယားတွေ ထားတယ် ပြောသံကြားတယ်ကွ . . .”

“အဲဒါ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ငါ စုံစမ်းပြီး ပိုက်ဆံပေးစရာရှိတာ ပေးထားလို က်မယ်၊ မင်း ပဲခူး လောက်ပဲသွားကွာ၊ လက်ထပ်ပြီး သုံးလေးရက်နေပြ န်လာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက လက်ထပ်ပြီးဖို့ ပဲ”

သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ချလိုက်မိပြန်သည် ။ မင်းဟန်က ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးကလေးကို ခေါ်လိုက်၏။

မွန်မွန်ဆီက စာအုပ်တစ်အုပ်ယူစရာရှိလို့ ခဏဝင်ပါရစေဟု မေမေ့ ကိုညာပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေမိသည် မှာ အမှန်ပင်။ ကျွန်မ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ညည်းကိုငါမွေးထားတာ ငါ့ကိုမညာနဲ့ နော်ဟု မေမေကပြောတိုင်း မေမေ့ကို ညာမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သမျှ လွင့်စဉ်ခဲ့ရသည် ချည်းမို့ ကျွန်မ မေမေ့ကို ညာရမှာ အလွန်ကြောက်သည် ။

နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကိစ္စကို ကျွန်မက အကျောက်အကန် ငြင်းလိမ့်မည်ဟု မေမေက တွက်ထားခဲ့ ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မက ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကျွန်မမို့ မေမေ့ကို ဘာမှ စောဒကမတက်တော့၊ မေမေက ပျော်နေပုံရသည် ။ နိုင်ငံခြားကို ကျွန်မရောက်သွားဖို့ မှာ မေမေ၏ ပထမရည်မှန်းချက်ပင်။ နိုင်ငံခြားရောက်သွားပါလျှင် မေမေသဘောတူထားသည့် ဒေါက်တာမိုးမြင့်အောင်နှင့် နီးစပ်သွားမည်ဟု မေမေ မျှော်လင့်ထားပုံရ၏။ အခုညလည်း မေမေ့ညီမအိမ်ကို ကျွန်မ နိုင်ငံခြားသွားမည့် ကိစ္စအတွက် ပြောရန်သွားမည်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မက ကားမောင်းရင်း လမ်းရောက်မှ သတိရလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် မွန်မွန်အိမ်ခဏဝင်ပြီး စာအုပ်ယူချင်တယ် မေမေဟု ဆိုတော့ မေမေက ခွင့်ပြုခဲ့သည် ။ ခဏလေးမေမေ၊ မေမေ မဆင်းချင် မဆင်းနဲ့ တော့ဟု မေမေ့ကို ကားပေါ်မှာ ထားခဲ့ကာ မွန်မွန်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၏။

“မွန်မွန် အဲဒီစာ မောင့်ဆီရောက်အောင် ပေးပေးနော်၊ ငါ နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာ ၊ နောက်နေ့ မနက် မောင့်ဆီရောက်မှ ဖြစ်မှာ ”

ဟု ကတိုက်ကရိုက်မှာ ရင်း မွန်မွန်လက်ထဲ စာထည့်ပေးလိုက်သည် ။ မွန်မွန်စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူပြီး၊ ဒါ ခဏယူသွား

မယ်ပြောတော့ မွန်မွန်က နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ကားနား အထိ မွန်မွန်က ကျွန်မကို လိုက်ပို့သည် ။

မေမေက ကျွန်မ၏ နိုင်ငံခြားခရီးကို မွန်မွန်ကိုရသည့်အချိန်လေးမှာ ပင် ပြောခဲ့သေး၏။ မွန်မွန်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်မ ကားမောင်း ထွက် လာခဲ့သည် ။ မွန်မွန်ကို မင်းဟန်အိမ်ကို ချက်ချင်း သွား၍ စာပေးမည်ကို ကျွန်မ တွေးမိပြီးသားပင်။

ကိုမင်းဟန်နှင့် မွန်မွန်တို့ မှာ ကျောင်းကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်၍ နှစ်ဖက်မိဘက သဘော တူထားကြသူများ ပင်။ သူတို့ နှစ်ဦးဘဝကို ကျွန်မ အလွန်အားကျမက်မောမိသည် မှာ အမှန်ပင်။ ကျွန်မနှင့် မောင်တို့ ကိစ္စကိုမူ အိမ်ကသိသည် နှင့် ကျွန်မကို ချက်ချင်း အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည် ပင်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ မေမေတို့ သဘောတူသည့် ဒေါက်တာမိုးမြင့် အောင်က နိုင်ငံခြား ရောက်နေခဲ့သည် ။ မြန်မာပြည်မှာ သာရှိပါက ချက်ချင်း လက်ထပ်ပေးမည်မှာ မလွဲဟု ကျွန်မ မေမေ သဘောကို သိနေပြန်သည် ။

ကျွန်မအနေဖြင့် မောင်သည် ကျွန်မချစ်ရမည့် အစားထိုးမရနိုင်သော သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသော်ငြား မေမေတို့ အတွေးမှာ ကား မောင်သည် ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ဖက် လုံးဝမဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သောသူပင်။ ကျွန်မတို့ အခြေအနေ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ယှဉ်ပါက မောင့်အနေအထားသည် ဝေးကွာခြား နားလွန်းလှပါသည် ။

ရန်ကုန်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်လာနေရသော ဆွေမျိုးမိဘအသိုင်းအဝိုင်းမရှိသော မောင့်ဘဝနှင့် ကျွန်မကို မေမေက ဘယ်သောအခါမှ သဘောတူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဟဲ့ . . . မီးစိမ်းနေပြီလေ”

ကျွန်မ ဘယ်အထိ အတွေးမှာ နစ်မြောနေမိသည် မသိ။ မီးပွိုင့်မှ မီးစိမ်းပြီး နောက်ကားတွေ ဟွန်းတီးနေသံကို မကြားမိ။ မေမေက ဘေးမှ သတိပေးလိုက်မှ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည် ။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ညို”

မေမေ့ကို ပြန်မပြောမိ။ လှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင် စိတ်ကိုထိန်းရင်း ရှေ့တူရူကို အကြည့်စူးစိုက် ထားလိုက်မိသည် ။

ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က ကျွန်မ ကျူးလွန်တော့မည့်အမှုကြောင့် မရိုးသားခြင်းများကို မေမေ တွေ့သွားလေမလား ကျွန်မ စိုးရိမ်နေမိပြန်သည် ။

မနက်ဖြန် ညနေဆို ကျွန်မက မောင့်ဘဝထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်တော့မည်ပဲလေ။

*